

[Indenrigs- og boligministeren.]

lende resultater. Det var da også i loven forudset, at udviklingen kunne medføre et berettiget ønske om en revision af ordningen, og det var derfor bestemt, at en i dette øjemed nedsat voldgiftsret, som nærmest må betragtes som en kommission, inden udgangen af året 1943 skulle afgive en udtalelse til indenrigsministeren om, hvorvidt og da i hvilke henseender ændringer i loven måtte være ønskelige under hensyn til de tre kommuners indbyrdes stilling på det tidspunkt, udtalelsen blev afgivet.

Fristen for afgivelse af en sådan udtalelse er imidlertid, som det høje ting vil vide, ved en række love stadig blevet forlænget, og det samme gælder den også i loven indeholdte frist for forelæggelse for rigsdagen af forslag til revision af ordningen.

Nu har voldgiftsretten imidlertid under 20. december 1950 afgivet en udtalelse til indenrigsministeriet vedrørende lovens revision, og vi står da altså nu i den situation, at det høje ting kan tage stilling til resultatet af voldgiftsrettens udtalelse til indenrigsministeriet. Voldgiftsrettens udtalelse er enstemmig og altså tiltrådt såvel af de af indenrigsministeriet udpegede medlemmer af retten som af de af de tre af ordningen omfattede kommuner udpegede medlemmer, og det lovforslag, som udtalelsen konkluderer i, er enslydende med det forslag, som jeg her har den ære at fremsætte for det høje ting.

Det forlig, som er indgået i voldgiftsretten mellem de tre kommuner og det af indenrigsministeriet udpegede formandskab, er ord til andet optaget i det forslag til lov, som jeg herved har den ære at fremsætte.

Forslaget går ud på, at man som følge af forandring i den økonomiske udvikling i udligningsordningen indfører en tredje regulator.

Vi havde altså regulatoren: skattetal, regulatoren: udgiftstallet, og den tredje regulator, som nu indføres, er en pristalsregulerende faktor.

Man mener nemlig i voldgiftsretten, at en væsentlig årsag til, at ordningen har været utilfredsstillende for Københavns kommune, ligger i, at den spændvidde, der i de senere år er fremkommet mellem skattetal og udgiftstal med den deraf følgende nedsættelse af den procent af rateskalaens grundbeløb, hvormed opholdskommuneskatten indgår i udligningsberegningerne, har været

for stærk, idet der ikke ved de to regulatorer har kunnet tages tilstrækkeligt hensyn til nedsættelsen af kronens købekraft siden midten af 30'erne. Man har derfor foreslået, at denne spændvidde reduceres efter forholdet mellem kronens købekraft ved ordningens ikrafttræden og den købekraft, som kronen har i det regnskabsår, som udligningstilsvaret skal beregnes for, og som regulerende faktor har man altså taget det af det statistiske departement beregnede detailpristal.

Voldgiftsretten har samtidig taget spørgsmålet om ændring af visse mindre væsentlige bestemmelser i loven op til behandling. Bl. a. har man ment, at Københavns kommunes udgifter til driften af Skt. Hans hospital ikke bør være medbestemmende ved udgiftstallets beregning, idet en anstaltsbehandling af sindssyge normalt må anses for at være en statsopgave. Ligeledes har voldgiftsretten ment, at den tilfældigvis tilstedeværende befolkning i de tre kommuner er et uegnet grundlag for beregning af udgiftstal, skattetal og udligningstilsvaret, og at man i stedet bør benytte antallet af fast bosiddende, og endelig har voldgiftsretten foreslået indførelse af en dekort for Gentofte kommune.

Regler om en sådan dekort fandtes i loven af 1937, men denne dekort er gradvis bortfaldet. Den var nemlig efter den gældende lov begrundet i Gentofte kommunes samtidige overgang til de københavnske beskatningsregler, for så vidt angik indkomstbeskatningen. Når man nu foreslår genindført en dekortordning, er begrundelsen den, at man finder, der bør tages hensyn til, at Gentofte på en måde kan siges i forvejen at svare en udligningsydelse til de øvrige kommuner i Københavns amtsrådskreds, idet summen af de skattebidrag, der påhviler ejendomme i Gentofte kommune til Københavns amtskommune, har været større end, hvad der svarer til indbyggertallet i kommunen sammenlignet med indbyggertallet i amtskommunen som helhed.

Det er denne merudgift til amtet, som nu i lovforslaget foreslås kompenseret ved en tilsvarende nedsættelse i udligningsbeløbet til Københavns kommune.

Voldgiftsretten fremhæver i sin udtalelse til ministeriet, at man under hensyn til de øjeblikkelige forhold ikke har ment at burde